

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.66/2011/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2012. év november hó 15. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 23.B.173/2010/35. számú ítéletét megváltoztatja.

A bűnjelként kezelt piros műanyag nyelű kés elkobzását mellőzi, és a lefoglalás megszüntetése mellett megsemmisítését rendeli el.

Az ítélet bevezető részéből a 2010. május 21-i tárgyalási határnapra való utalást mellőzi, egyben a 2010. év április hó 24. napjának felhívását 2010. év március hó 24. napjára pontosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 6.000 (hatezer) Ft bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Bíróság 23.B.173/2010/35. számú ítéletével a vádlottat a Btk. 170. § (1), (5) bekezdés I. fordulata szerinti testi sértés büntettének kísérlete miatt - mint többszörös visszaesőt - 2 év 6 hónap fegyházra és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte, egyben megállapította, hogy a vádlott kizárt a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből. Rendelkezett az elsőfokú bíróság a lefoglalt bűnjelről és kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú ítéletet az ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott és védője a kiszabott büntetés enyhítése végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.157/2011/1. számú átiratában a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta, és az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Kifejtette, hogy a perrendi szabályok megtartása mellett lefolytatott bizonyítási eljárásban az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésével megalapozott tényállást állapított meg, amelyből okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére. A vádlott terhére rótt bűncselekményt törvényesen minősítette és megfelelő büntetést szabott ki, amelynek enyhítése nem indokolt.

Az ügyészség az ítéletábra nyilvános ülésén nem képviseltette magát.

A vádlott védője a másodfokú eljárásban a büntetés enyhítését célzó fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem a kellő súllyal értékelte a vádlott javára feltárt körülményeket. A vádlott beismerő vallomása, a megbánása, és az elkövetett bűncselekmény kísérleti szakasza miatt indokolt az alkalmazott fegyházbüntetés mértékének csökkentése.

A vádlott az utolsó szó jogán megbánásának hangot adva a büntetés enyhítését indítványozta.

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú ítéletet és a megelőző eljárást teljes körben, a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírált.

Ennek során kisebb eljárási szabálysértéseket észlelt, amelyek nem voltak kihatással az ügy érdemi felülbírálatára. Az elsőfokú bíróság első alkalommal 2010. március 24. napján tartott tárgyalást (ellentétben az ítélet bevezető részében feltüntetett április hónappal), amikor a vádlottat meghallgatta. A tárgyalást 2010. május 21. napjára napolta el, és bár akkor nem történt érdemi eljárási cselekmény, a tárgyalás elhalasztása helyett annak „napolás”-át rögzíti a jegyzőkönyv 2010. szeptember 29. napjára, ezzel megsértve a Be. 287. § tárgyalás folytonosságára előírt szabályait, túllépve a hat hónapon belüli ismétlés nélküli folytatás lehetőségén.

A Fővárosi Bíróság (jelenleg már Fővárosi Törvényszék) eljárási szabálysértése relatív jellegű, nem feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező ok, ezért meg kellett vizsgálnia az ítéletábrának, hogy milyen mértékben hatott ki az eljárás lefolytatására, befolyásolta-e az ítélet meghozatalát.

A másodfokú bíróság ennek értékelése során figyelembe vette, hogy egy bűncselekmény miatt egyetlen vádlottal szemben folyik a büntetőeljárás, a tanács tagjaiban nem történt változás, és a megismétlésre okot adó időpontig, 2010. szeptember 29. napjáig csak a vádlott kihallgatása és korábbi, a nyomozás során tett vallomásának felolvasása történt meg. A további személyi és szakértői bizonyítás ezt követően törvényes határidőben megvalósult, az egyes tárgyalásokon a korábbi jegyzőkönyvek ismertetése megtörtént. A vádlott a bizonyítási eljárásban végig jelen volt, lehetősége nyílt a kérdezési és észrevételezési jogának gyakorlására. A korábbi jegyzőkönyvek ismertetése vagy megtörtént, vagy azt a

vádlott nem kérte és e tény rögzítése sem maradt el. Azt is értékelni kellett az eljárási szabálysértés kihatásának vizsgálatakor, hogy a korábban eljárt Pesti Központi Kerületi Bíróság már a teljes bizonyítási eljárást lefolytatta az ügy áttétele előtt. A résztvevők emlékezetének a felfrissítését célzó garanciális szabály megsértése nem befolyásolta lényegesen a felülbírálatot, az 5 nappal túllépett eljárásjogi határidő, és a korábban a vádlott kihallgatására korlátozottan lezajlott eljárási cselekmény megismétlésének elmaradása nem eredményezte az elsőfokú ítélet felülbírálatra való alkalmatlanságát.

Mindezekre figyelemmel az ítélőtábla felülbírálatát eljárási szabálysértés a fentiekre alapítottnak nem akadályozta, a vádlottat az eljárási szabálysértésből fakadó hátrány nem érte (1/2002 Büntető jogegységi határozat, BH 2005.208.).

Észlelte és kifogásolta a másodfokú bíróság, hogy a 2011. január 5. napján 8.30-kor megkezdett tárgyalásról készített jegyzőkönyv azt a megállapítást tartalmazza, hogy a sértett vonatkozásában kiadott tanúkörozés „ezidáig” nem vezetett eredményre. Az iratokból kitűnően a személykörozés elrendelésére 2011. január 5-én, a tárgyalás napján került sor, ezért az nemcsak eredményre nem vezethetett, de meg sem érkezhett a rendőrséghez.

Az elsőfokú bíróságnak rendelkezésére állt a Budapesti VIII. és IX. Kerületi Rendőrkapitányság jelentése arról, hogy a sértett ismeretlen helyen tartózkodik, a felkutatására tett intézkedések pedig nem vezettek eredményre. Ennek alapján a vallomásának ismertetésére szabályszerűen került sor, azt nem befolyásolta a tárgyalás napján elrendelt körozés, és annak sajátos jegyzőkönyvbe is foglalt értelmezése.

Az eljárási szabályok betartását követően az ítélőtábla az ügy érdemét vizsgálva azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság az ügy ténybeli és jogi elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte, értékelési körébe vonta, megállapításait kellően megindokolta és megalapozott tényállást állapított meg. A történeti tényállást és a személyi részt azonban a Be. 351. § (2) bekezdés b/ pontja és 352. § (1) bekezdés a/ pontja alapján annyiban pontosítani és kiegészíteni szükséges, hogy:

1. A vádlottal szemben a Budapesti VIII. Kerületi Ügyészség 4269/2011 és 6257/2011. szám alatt, a Budapesti IX. Kerületi Ügyészség 9438/2011. szám alatt 2011. április 17. július 31. és november 28-án elkövetett bűncselekmények miatt vádat emelt (erkölcsi bizonyítvány adata). A vádlott előadása szerint az ügyek egyesítésre kerültek, és új tárgyalási hatánap 2013. január hónapjára került kitűzésre.
2. A vádlott az elkövetéshez eszközül használt és a sértett tulajdonát képező kést helyesen a sértett feje fölé emelte (nem a saját feje fölé), amint az a harmadik szűrés leírásánál már helyesen szerepel.

3. A vádlott a sértett hasfalát ért sérülést közepes erővel okozta és az felülről lefelé 2-3 cm-es metszett sérülést okozott.
4. A sértettet ért harmadik (elhárított) szúrás vetületében a mellkas táj és a szív tájék volt a célzott testtájék.

A 3. és 4. pont alatt írt tények a bíróság által kirendelt és meghallgatott 3. szakértő véleménye alapján megállapíthatóak, és az elsőfokú bíróság által elfogadott és felhasznált adatok. A kiegészítéseket tényállás nem egyértelmű rögzítése, és a hiányosságok indokolták.

Az 2. kiegészítéssel kapcsolatosan az elsőfokú ítélet indokolását is egyértelművé kellett tenni: a vádlott a kést a sértett feje fölé emelte (elsőfokú ítélet 6. oldal, 5. bekezdés).

A vádlott a bűncselekmény elkövetését beismerte, mindössze a szerepét igyekezett kisebbíteni. A szakértői vélemény megállapításaiból kiindulva azonban a sértett által előadott elkövetési magatartás a valószínűbb, amit az elsőfokú bíróság megfelelően értékelt és mérlegelt.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és törvényes a bűncselekmény életveszélyt okozó testi sértés kísérleteként való értékelése is. A vádlott három alkalommal szúrta meg a sértettet és csak a védekező mozdulatának köszönhetően nem következett be a súlyosabb eredmény. Az elsőfokú bíróság jogi okfejtése teljes és helyes, megismétlése szükségtelen.

A törvényszék a büntetés kiszabása körében irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket feltárta, felsorolta és a súlya szerint értékelte. Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől eltelt másfél éves időmúlás (az ügy nem tartozik a kiemelt ügyek közé) mellett is tetтарыыos a büntetés, a 22 esetben büntetett, többszörös visszaeső vádlott a korábbi jogerős elítélését követő hónapban valósította meg a testi épség elleni támadást. A vádlott a korábbi büntetés letöltését az új bűncselekmény elkövetésig meg sem kezdte, ezért helyesen zárta ki az elsőfokú bíróság a feltételes szabadság kedvezményéből. A vádlottal szemben kiszabható büntetés alsó határa két év, ezért az azt alig meghaladó büntetés az adott bűnösségi körülmények mellett egyáltalán nem tekinthető eltúlzottnak, enyhítésére nem volt törvényes alap.

Az ítélet járulékos rendelkezése az elkobzás kérdésében hibás, mivel az elkövetés eszköze nem a vádlott tulajdonát képezte. A vádlott és a sértett egyaránt azt vallotta, hogy a lefoglalt piros nyelű kés a sértetté. Mivel az elkövetés eszköze nem kobozható el, mert nem az elkövető tulajdona, az ítéltábla az értéktelen kés megsemmisítését rendelte el a Be. 155. § (8) bekezdése alapján, a lefoglalás Be. 155. § (1) bekezdése szerinti megszüntetése mellett.

Faragó Erika
bíróügyi ügyintéző